

VERMAATSCHAPPELIJING VAN DE ZORG : DE ONTSPOORDE BESPARINGSLOGICA VAN DE OVERHEID

Oproep om de impasse te doorbreken

Het Vlaamse gehandicaptenbeleid weigert, om de tekorten in basisondersteuning voor alle personen met een handicap afdoend weg te werken. De nodige fondsen worden boudweg aan de sector ontzegd. Jaarlijks moeten personen met een handicap in Vlaanderen alleen al, miljoenen euro's op gedwongen wijze ontberen.

Zo veroorzaakt het tekort aan ondersteuning voor de personen met een handicap, dat een hele bevolkingsgroep in de verdrukking komt. Hierbij vallen de personen met een handicap, die niet in de zorgboot raken en dan maar in het water rond de boot liggen te zwemmen, het meest op – wie op de wachtlijst staat en hulp van binnenuit geweigerd wordt dus.

Maar ook wie op de zorgboot zit, ondervindt dagelijks de gevolgen. Het uitsluitingsbeleid dat gevoerd wordt, veroorzaakt een gebrek aan zorggarantie. Dit tast de stemming op de boot aan. Maar de bestaande zorg komt hierdoor ook in het gedrang, ook al zijn tenminste toch een aantal personen met een handicap verzorgd. Zorggarantie ontzeggen kan dan ontaarden in een verwoestende aanslag op het welzijn van hele families van een persoon met handicap. Familiedrama's zijn hierbij slechts het topje van de ijsberg.

Ouders hebben in alle jaren zorg voor hun kind zorgvuldig hun kaartenhuisje opgebouwd en een wankel en bijzonder kwetsbaar evenwicht gecreëerd, waarbinnen ze moeten functioneren. Nu is het zo, dat de overheid er één kaart van tussenuit haalt. De meest essentiële. De kaart van de zorggarantie. Zorg niet garanderen werkt ondermijnend voor de directe omgeving. Wie echter de omgeving van de persoon met handicap verzwakt, verzwakt automatisch ook de situatie van de persoon met handicap. Sterke ouders, sterke kinderen is bijvoorbeeld ook in negatieve zin een waarheid...

Het Vlaamse gehandicaptenbeleid is enkel gericht op het verdelen van schaarste. Besparingslogica is op zich een correct gegeven. Maar als je dit te lang blijft aanhouden, begint het extreme kenmerken aan te nemen voor de persoon die het onderwerp vormt van deze besparing.

Personen met een handicap zijn als gevolg van het gebrek aan uitbreiding, onderdeel van oordeel en selectie, waardoor ze geen perspectief krijgen. Ze hebben alleen op papier rechten. Ze worden gepaaid met valse beloftes die het anders moeten doen verhoppen. Zorgverlening heeft hierdoor meer weg van het triëren van slachtoffers, dan van gelijke behandeling voor alle personen. De mooi klinkende term “vermaatschappelijking van de zorg” moet alleen verhullen, dat de zorgvragers hun plan moeten blijven trekken.

De overheid hanteert verder de ontspoorde besparingslogica. Bovendien zoekt ze naar evenwichten in begrotingen ten koste van de minst mondigen. Dit leidt tot de verdrukking van de allerzwaksten, een catastrofe van formaat. Personen met een handicap en hun directe omgeving blijven hierdoor verstoken van een warm gedragen, diep menselijk zorgbeleid.

Politici weigeren ook, om de graaicultuur die aan de basis ligt van de teloorgang van sociale verworvenheden, een halt toe te roepen. Het beleid kiest er evenmin voor om correcte politieke maatregelen voor te stellen, die het evenwicht kunnen herstellen. Het gevolg is, dat de broodheren van de politiek, de rijken, beschermd blijven, zodat deze niet solidair hun rijkdom terug moeten laten vloeien naar wie geen rijkdom kan inbrengen.

Beleidsprogramma's in aanloop naar de verkiezingen van mei 2014 doen vermoeden, dat een oplossing nog niet voor morgen is. Sterker nog. Het ziet er naar uit, dat het groeipad wellicht niet zal worden gehandhaafd en nog meer besparingen op kap van de allerzwaksten zullen komen. Met een dergelijke stok achter de deur kan je moeilijk van "zorg" spreken. Eerder van georganiseerd politiek geweld, waarmee de schaarste geïnstitutionaliseerd wordt. De ontspoorde besparingspolitiek heeft dus alle kenmerken van een terreurbeleid...

Een aantal ouders van zorgvragers staat boven op het dek naar de grootste ramp in de Vlaamse geschiedenis te kijken. Zij zijn zich bewust van de grootte van het probleem. Schaarste verder blijven verdelen is onhoudbaar geworden. De besparingslogica heeft krankzinnige allures aangenomen.

"Ons kind zit binnen. Voor ons is dat niet nodig", reageren sommige ouders wiens kind een plaats op de zorgboot gevonden heeft, als we ze wijzen op het bestaan van Platform Werk Wachtlijsten Weg...

Een groot deel van de zowat 41.000 zorgvragers die samen met hun ouders op de zorgboot vertoeven, voelt perfect aan, dat deze impasse er toe zal leiden, dat de "beteren" op de bestaande zorgboot in het water zullen worden gedropt om de zorgvragers met de grootste nood uit schaamte dan toch maar aan boord te kunnen hijsen. Desondanks wijzen ze PWWW af, omdat zij zo moeten handelen om te kunnen overleven.

Zij voelen de angst om in het water te belanden en hun bestaande zorg te verliezen zonder enig waardig alternatief. Ze willen de angst niet tot zich laten doordringen. Ze willen de problemen die er zijn liefst ver van hun bed houden. Ze hebben al genoeg. Vandaar hun angstige reactie.

Ze willen niet weten van de drenkelingen. Ze kruipen dicht in de kajuit op hun verworven plekje en staan dat niet af. Pech voor de anderen, maar zij kunnen dit niet oplossen. Ze trekken de gordijnen van hun kajuit dicht en het probleem bestaat niet voor hen. Ze zullen de valse beloftes maar blijven geloven... en gaan in overlevingsmodus. Met hun afwijzing menen ze (jammer genoeg ten onrechte), dat ze hun rechten zullen kunnen blijven laten gelden. Zij wanen zich op die manier de sterkste. Zich sterk maken is een poging om de waarheid te overleven...

De waarheid is dus té gruwelijk voor hen. Wie zich nu nog gelukkig prijst dat hij zorg heeft, kan enkel verwachten dat die zorg zal achteruit gaan in de toekomst of in het slechtste geval zal wegvallen...

De kleine groep bewuste ouders springt op de bres en probeert wanhopig, om de overheid te mobiliseren, zodat er een tweede zorgboot ter plaatse kan komen om de drenkelingen aan boord te hijsen. Stoppen met de besparingslogica en geld voor de sector vrijmaken is de enige oplossing.

De Raad van Europa heeft België veroordeeld, omdat er onvoldoende opvang is voor personen met een handicap. Maar de overheid negeert het probleem en wil er op geen enkele fundamentele wijze iets aan doen. "Wachtlijsten wegwerken heeft geen zin, ze zullen zich vanzelf oplossen", is daarbij het motto.

Vrijgeleides hierbij zijn Perspectiefplan 2020 met "een" zorggarantie voor de zwaarste zorgnoden tegen 2020 en het (Ontwerp)decreet Persoons Volgende Financiering.

Dit laatste doet uitschijnen dat er oplossingen voor een grotere groep zullen komen tegen 2020, maar opnieuw zal de financiering een lege doos blijken te zijn.

Niettemin wordt hiermee de Raad van Europa gesust en is de veroordeling zo van de baan. Het beleid is er dus enkel op gericht om tijd en juridische mogelijkheden te creëren om ongestraft verder schaarste te blijven institutionaliseren. Ze blijft het als haar "recht" en plicht zien om schaarste verder te verdelen. Met "*recht en reden*" wordt een hele bevolkingsgroep de nodige centen ontzegd.

Zonder het te beseffen, gebruiken machtshebbers op die manier, echter een bepaalde vorm van geweld.

De volgehouden logica en de eruit voortvloeiende geweldpleging ten aanzien van de gehandicaptensector is voor hen heel verdedigbaar. Vooreerst hebben ze het excuus van de crisis. Bovendien proberen ze als een goede huisvader de begroting in evenwicht te houden. Tenslotte kunnen de media slechts een beperkte bewustmakende rol spelen vanwege hun politieke bindingen.

Doordat dit niet zo snel opgemerkt wordt door de buitenwereld, kan de overheid zich blijven blind maken voor de signalen, die aangeven, dat het besparingsbeleid in extremisme ontaard is. En zolang de getroffen en geen gewaardeerde gesprekspartner zijn, kan de tegenpool het protest blijven afdoen als een gevaar voor de goede orde, en bijgevolg ook doof blijven voor de waarschuwingen.

Willen we nog enigszins een toekomst voor onze gehandicapte kinderen, dan moeten we dit ongeziene sociale bloedbad in Vlaanderen zichtbaar maken. Er zijn té veel onzichtbare slachtoffers.

Welk leed is het niet, om te beseffen, dat een op hol geslagen besparingslogica het haalt van een humanitaire oplossing in onze rijke maatschappij. De sector is dan ook niets met valse beloftes tegen 2020.

Bovendien moet de directe omgeving van de persoon met een handicap ook erkend worden als waardige gesprekspartner, die door zijn ervaringsdeskundigheid kan meespreken en oplossingen kan aanreiken om uit de impasse te raken.

Iedereen beseft, dat de voorgespiegelde Persoons Volgende Financiering helemaal niet kan gerealiseerd worden, als we hetzelfde budgettaire beleid blijven aanhouden. De zogenaamde vermaatschappelijking van de zorg is verworden tot een vloek, een schandvlek in onze democratie. We hebben geen nieuwe habijlcomité's nodig, waarmee de besparingswoede gekoeld wordt. Het zou wel eens tot een gigantische meerkost kunnen leiden. We moeten af van de selecties, van de aanbodgestuurde zorg met salamipolitiek. De besparingslogica is de trappers kwijt.

Het tij moet keren. Onze maatschappij, en vooral de gehandicaptensector, heeft zo'n nood aan een warm gedragen diep menselijk gebaar van ondersteuning. Laten we terug op de pedalen gaan staan. Laten we er samen voor zorgen dat er een nieuwe zorgboot komt. Pas dan komt er geen aanslag meer op het welzijn van de personen met een handicap en hun directe omgeving. Pas dan zal de directe omgeving van de persoon met handicap niet ten onder gaan aan mentale uitputting door gebrek aan ondersteuning.

Platform Werk Wachtlijsten Weg wil vraaggestuurde zorg mét de nodige budgetten. NU perspectief en zorggarantie voor iedereen. Niet met woorden, maar met daden.

**GEBREK AAN SOLIDARITEIT IS VOOR IEDEREEN EEN ZAAK VAN NOOD
SOLIDARITEIT VOOR IEDEREEN IS NOOD-ZAKELIJK**